

noget Naturligt i det Ønske, at man, forsaavidt det kan bestaae med de Umyndiges Sikkerhed — hvilket er det Vigtigste — virkelig lader Midlerne komme de Egne tilgode, som, vel at mærke, hidtil have havt dem; men denne Betragtning finder ikke saaledes Anvendelse paa Kjøbenhavn; thi der har det ikke været saaledes, at kjøbenhavnske Midler aldeles fortrinnsviis ere blevne udsatte i kjøbenhavnske Eiendomme. Det har ikke været Tilfældet hidtil, men de have for en meget stor Deel søgt ud over Landet, og der vil derfor ikke her, saaledes som paa andre Steder, stee nogen Forandring i den tidligere bestaaende Tilstand, selv om ingen saadan Bestemmelse følger som under Nr. 3. Dertil kommer, hvad jeg allerede under Sagens 1ste Behandling tilfød mig at fremhæve, at det neppe er hensigtsmæssigt for Kjøbenhavns Vedkommende udelukkende at anbringe de Umyndiges Midler i kjøbenhavnske Eiendomme, fordi disse allesammen ere undergivne en fælles Fare. Medens Umyndiges Midler i Randers Amt, naar de anbringes væsentligt i Eiendomme i Randers Amt, ikke let vilde være udsatte for nogen enkelt Fare, der kunde true med at paaføre dem alle Tab, saa vilde dette derimod være Tilfældet med kjøbenhavnske Midler, naar de alle anbragtes i kjøbenhavnske Bygninger, idet de ved en ulykkelig Begivenhed kunne være alle udsatte for et fælles Tab. Heller ikke troer jeg, at det er tilstrækkeligt begrundet, naar det ærede Medlem har foreslaaet at bringe Laanbestyrelsen for Kjøbenhavns Vedkommende ind under aldeles de samme Regler, som Laanbestyrelserne udenfor Kjøbenhavn. Det forekommer mig, at de Regler, som nu gjælde for den Førstnævntes Vedkommende, ere fuldkommen tilstrækkelige og fyldestgjørende, og at der ikke er Grund til at forandre dem, og navnlig synes det, at det ærede Medlem noget overseer den Forskjel, der fremkommer derved, at Laanbestyrelsen for Kjøbenhavn er paa det Sted, hvor ogsaa Overformynderen er, hvilket gjør, at Forretningsgangen mellem dem kan være en ganske anden end for de andre Laanbestyrelser, som findes paa Steder, der ere fjernede fra Overformynderens Sæde. Det forekommer mig derfor ikke, at Forslaget under

Nr. 3 egner sig til Vedtagelse. Forslagene under Nr. 21 og 22 maa jeg, ligesom det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds, udtale mig imod. Jeg troer virkelig ikke, at det vilde kunne gaae an, at lade Overformynderen, som er det blivende Element i Forvaltningen af Midlerne, og paa hvem egentlig Ansvaret kommer til at hvile, være udenfor den hele Bestemmelse af, hvorvidt Pantet skulle tages for gyldige eller ikke, og naar det subsidiairt er indstillet, at i Tilfælde af Strid mellem Overformynderen og Laanbestyrelsen skal der stee Indstilling til Justitsministeren, saa troer jeg, at det let vil vise sig, at det er en Udvei, som er meget lidet hensigtsmæssig, idet Justitsministeriet i Reglen aldeles ikke vil have hyderligere Momenter til at afgjøre Sagen, end Overformynderen har, og vil befinde sig i en overordentlig vanskelig Situation ved at skulle afgjøre, om Pantet er af den Værdifenhed, at der med Tryghed kan laanes saa Meget derpaa, som Laanbestyrelsen vil. Jeg troer heller ikke, at det vilde være heldigt at vedtage Forslaget under Nr. 25 af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen). Det er ganske vist en Trafik, som er meget almindelig, at man giver Laantageren ringere Valuta, end der siges i Obligationen, idet man udleverer ham Værdipapirer, hvis Priis beregnes høiere, end den virkelig er. Dette er i Grunden i sit Væsen en Omgaaen af Agerlovgivningen, forsaavidt der for Gjælden gives Pant i faste Eiendomme; men det er en Omgaaen, som ikke kan rammes, fordi den fremtræder som Salg af Værdipapirer, for hvilke Laantageren bliver skyldig et vist Beløb, til Sikkerhed for hvilket han giver Pant i en fast Eiendom. Naar imidlertid Kjøbenhavns Overformynderi benytter en saadan Trafik, fremtræder denne Omgaaen af Agerlovgivningen noget tydeligere, idet Kjøbenhavns Overformynderi ikke giver sig af med at sælge Værdipapirer paa Credit. I dette Tilfælde er det derfor utvivlsomt et Laan, som der er Tale om, og et Laan, ved hvilket man søger at omgaae Agerlovgivningen. Jeg vil derfor ikke tilraade at vedtage Forslaget under Nr. 25.